

Senin Yerine Ağladım

– KOCAMANOĞLU · 23 Şubat 2012

Bu toprakların geneli hiçbir vakit verimli olmamıştı. Yıllar yılı on dönüm toprak, otuz ölçekten fazla vermiyordu. Ama yine de bu toprakları ekiyorlardı. Böyle gelmiş, öyle gidiyordu. Dedeleri, dedelerinin de dedeleri böyle ekmişlerdi. Haram votka ancak çavdardan çekiliyordu. Çavdarlar tarlalarda burcu burcu kokarak olgunlaşıyordu. Esmer yanaklı dilberler çavdardan ev işi votkalar yaparlardı. Pınardan kaynak su mudur, votka mıdır ayrıt edilmezdi. Güzün köyler, nahije merkezleri körkütük sarhoşluğa gömülüyordu.

İçini bir acı kemiriyor, kaslarında tarifsiz bir yorgunluk hissediyordu. Havaya sinmiş, ince öğütülmüş çavdar kokusunu içine çekti. Aldırış bile etmeden, tepeye kadar yürüdü. Düşünceleri geçmişlere kadar uzanıyordu. Mezarlığın dışında, kardeşin kardeşi yargıladığı günlerde, kurşuna dizilenlerin, asılanların sayısını bilen yoktu. Derinliklerinde gözyaşlarını saklayan, topraklarında çiçekten çok genç dulların yaşadığı kutsal ırmak; hala akmaya devam ediyordu. Suyun çıkardığı hıçkırıkları dinliyordu. Güneş durmadan bulutun arkasına gizleniyor, yeniden çıkıyordu. Akarak geçen bulut kümelerinin gölgeleri bozkırlara düşüyordu. Keder yüreğini kabartınca, yanaklarından akan gözyaşları tenini yakıyordu. Esen rüzgâr, gözyaşlarını kurutmaya yetmiyordu.

Güneş batarken, sular leylak rengine bürünüyordu. İki genç kız yan yana pınardan doldurdukları su dolu kovalarıyla evlerine dönüyorlardı. Avlu önüne oturmuş iki kadın ellerinde yün eğiriyorlardı. Bu yıl güz erken gelmişti. Rüzgâr, sararmış kavak yapraklarını sürüklüyor, yabancı otları karıştırıyordu. Biliyordu ki, birazdan gece bozkırların üzerine kanatlarını gelecek, ortalığı süt rengi bir pus kaplayacaktı. Ufukta görünürde hala kimsecikler yoktu. Gündüzleri onun hasretini çekiyor, geceleri onun için gözyaşları döküyordu. Umutsuzca kalktı. Ağır aksak, gönülsüz eve dönüyordu. 'Kadıncağız oğlunun hasretiyle eridi, bitti. O gelemeyecek ama onu hala gelir diye ümitle beklemeye devam ediyor zavallı' diye söylenmelerine aldırımıyordu. Geçen giden günlere aldırış bile etmiyordu.

...

Koyu bir karanlık vişne ağaçları arasına sokuluyordu. Kuzeyden esen rüzgâr, kuşbaşı kar taneleri atıştırmaya başladığı bir gündü. Kocasının gecenin ilerleyen saatlerinde eve dönerken; yolda kaza geçirmiş bir yabancıyı getirmişti. Perişan durumdaydı. Onun yaralarındaki kanları silip temizlemişlerdi. Donmaya yüz tutan vücudunda yaşamdan neredeyse bir eser bile yoktu. Ölüden farksızdı. Onu uzun bir süre ovdular. Yaşam varsa ani sıcak onu felç edebilirdi. Uzun bir süredir, onunla uğraşıyorlardı. Kendi evlatlarından farksızmışçasına onu hayata döndürmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Gerekli pansumanları yapmışlar, kanayan yerleri sarmışlardı. İçlerinden onun kurtulması ve kendilerine bağışlaması için Allah'a yakarıyorlardı. Tertemiz bir oğlana benziyordu. Esmerdi ama yüzü bu güne kadar gördükleri yüzlerden çok farklıydı. Adam karısına baktı. Kadının gözlerinden akan yaşlar yanaklarından göğüsleri üzerine dökülüyordu. Yüreği mayıs yağmurundan sonraki çavdar gibi büyüyordu. Boğazı gözyaşlarıyla düğümlendi. Kalbi sıkıştıyordu. Adam:

"Galiba artık yaşıyor."

"Bir hekim çağırırsan..." dedi.

"Bu saatte... Kar yolları kapamıştır."

"Ölürse, yazık olacak..."

Aradan saatler geçtikçe umutları azalıyordu. Kadın yabancıнын başından ayrılamıyordu. Bir ana şefkatiyle onun için ağlıyordu. Bu arada sabahı etmişlerdi. Kar yağmaya devam ediyordu. Etraf tamamen beyaza bürünmüş, yer gök birleşmişti sanki.

O arada arda kapı çalındı. Birbirlerine baktılar. Kimseyi beklemiyorlardı. Merakla kapıyı açınca; kar da soğukla beraber içeriye doluverdi. Gelen komşu kadın ile kızları Ayyüce'ydi. Komşu kadın:

"Yahu komşu, Neyiniz var? Sabaha kadar ışıklarınız sönmedi."

Kadın başıyla hareketsiz yatan yabancıyı gösterdi. O yöne baktı. Bir ölüden farksız biri yatıyordu. Ona yaklaştı. Elini tuttu. Eli soğuktu. Nabzının atıp atmadığını anlayamadı. "Yazık. Ölmüş mü" Yeniden baktı. Ayyüce, genç adamın elini avucuna alarak sıktı. Bir süre kendinden ona hayat veriyor gibi tuttu. O da annesi gibi onun yaşaması için içinden dua ve dileklerde bulundu. Adamın zayıfta olsa nabzının attığını fark etti.

"Bu yaşıyor, ölmemiş" dedi. Onun olumlu enerjisi mi, sevgisi mi genç adamı hayata döndürdüğünü anlayamadılar. Kadın yeniden bulmuş gibi sevindi. Eğilip ona baktı. Evet, o yaşıyordu.

...

Günlerce ayıkmadan yatmıştı. Ona şifalı otlardan merhemler yapmıştı. Ayyüce gönüllü hemşire gibi çalışmıştı. Zamanın çoğunu onun yanında, ona yardım ve izlemekle geçiyordu. Balla sütü karıştırarak, ağzına damlatarak içiriyordu.

...

Yatağın başucunda uykusuz geçen gecelerden dolayı, kadın her geçen gün biraz daha kuruyordu. Ayyüce'nin yardımlarını takdir ederken; diğer yandan da kıskanıyordu onu. Bir kazayla gelen konuğu kaybetmeyi asla düşünmek istemiyordu. Sessizlik gözle görülmez dantelden ağlar örüyordu. Çakır ayazlı gecelerde; ay pencereden kederini gözetliyor, bir ananın özlemine seyretmekten zevk alıyordu. Hayat, delikanlıya ağır ve istemeye istemeye geri dönüyordu. İki hafta geçtiği halde, gözlerini yeni açmıştı. Başı yastıktaydı. Güçlkle bakındı. Kadın:

"Şükürler olsun yaşıyorsunuz" diyordu.

"Neredeyim ben?"

"..."

"Kimsiniz? Nerelisiniz?" diye sormak istediye de sormaktan vazgeçti. Kim veya nereli olduğunun ne önemi vardı. Kurtulmuş ve yaşıyordu ya.. Bu yetmez miydi? Genç adam gözleriyle kadına baktı.

"O kimdi?"

"O dediğin kim?"

"Bir kız... Beni kurtaran..."

"Besbelli rüya görmüşsünüz."

"Bilmiyorum rüya mıydı, gerçek mi? Uçurumdan yuvarlanıyordum. Son anda ay yüzlü bir kız, eliyle elimden tuttu ve o beni kurtardı.

...

Her geçen gün biraz daha iyileşiyordu. Ay yüce, yakınlığını ve sevgisini esirgememişti. Bir ara : 'Saate bakmaksızın kapısını çalabileceği bir dostu olmalı insanın... "Nereden çıktın bu vakitte" demeyecek. Bir gece yarısı telaşla yataktan fırladığında; "Gözünün dilini" bilmeli; dinlemeli sormadan, söylemeden anlamalı... Arka bahçede varlığını sezdirmeden, mütemadiyen dikilen vefalı bir ağaç gibi köklenmeli hayatında. Sen, her daim onun orada durduğunu hissetmelisin. İhtiyaç duyduğunda gidip müşfik gövdesine yaslanabilmeli, kovuklarına saklanabilmelisin. Kucaklamalı seni güvenli kolları... Dalları bitkin başına omuz, yaprakları kanayan ruhuna merhem olmalı... En mahrem sırlarını verebilmeli, en derin yaralarını açıp gösterebilmelisin. Gölgesinde serinlemelisin sorgusuz sualsiz... Onca dalkavuk arasında bir tek o, sözünü eğip bükmeden söylemeli, yanlış anlaşılmayacağını bilmeli. Alkışlandığında değil sadece, asıl yuhalandığında yanında durup koluna girebilmeli... Övmeli âlem içinde, baş başayken sövmeli ve sen öyle güvenmelisin ki ona, övdüğünde de sövdüğünde de bunun iyilikten olduğunu bilmelisin, "hak ettim" diyebilmelisin. Teklifsiz kefil olmalı hatalarının; Seni senden iyi bilen, sana senden çok güvenen bir sırdaş... Gözbebekleri bulutlandığında yaklaşan fırtınayı sezebilmelisin. Ve sen ağladığında, onun gözlerinden yaş gelmeli..' gibi sözler söylemişti. Bir şeyler sezse de bir şeyler söylememeye kararlıydı. Yaşlı kadın:

"Buralarda ne arıyordunuz?"

"..."

"Ailen yok mu?"

"Gökteki yıldızlar kadar yalnızım."

"Madem ailen yok, bizimle kal. Bir oğlumuz vardı. Ama ondan iki yıldan beri haber alamadık. Karı koca körebe oynuyoruz. Gerçi bizim kanımızı taşıyorsun. Bizimle kal. Seninle ekmeğimizi taştan çıkartırız. Topraklarımız verimlidir, cömerttir. Biz yaşayacağımız kadar yaşadık. Çiftlik senin olur. Bizi bırakıp gitme..."

"Yanınızda seve seve kalırım ama..."

"Ama ne!..."

"Yapmam gereken bir görevim vardı."

"Tamamen düzelden aylar alır."

"Tamam, sizinle kalıyorum. Allah Kerim..."

"Belki temelli kalırsın..."

...

Günler bahara gebeydi. Buzlar kurt yemiş gibi göz göz olmuştu. Güneşin yıkadığı sel sularıyla oluşan göllerde ayna gibi parlıyordu. Rüzgâr çiçeklerin insanı büyüleyen kokularıyla yüklü esiyordu. Yabani elma ağaçlarının dökülen çiçekleri yerleri kaplamıştı. Ebe gümeci, kuzukulağı, sarı sığırkuyrukları yeşermeye başlamıştı. Bir gün yabancı adama benzeyen iki adam geldi. Yol kenarında konuştular. Birlikte eve geldiler. Kadına dönerek:

"Beni çağırıyorlar. Şu anda gitmem gerek ama mutlaka geri döneceğim." dedi.

Kadının beklediği an gelip çatmıştı. Gözyaşlarını tutamıyordu. "Bilmelisin ki bizim güneşimiz oldun. Seninle aydınlandık. Günlerce 'Senin Yerine Ağladım' Mutlaka dönmelisin. Yolun açık olsun."

Kadının elini öptü. "Mutlaka döneceğim" dedi.
"Ne olur dön bize..."
Km-221104